

JEZINKY

I

Byl jelen, měl zlaté parohy a zůstával pod lesem v jedné chaloupce s malým Smolíčkem. Každý den chodil na pastvu, a když odcházel, napomínal Smolíčka: „Kdyby někdo přišel, neotvírej nikomu.“

„Však já sem nikoho nepustím!“ říkal Smolíček.

Jednou taky byl jelen na pastvě a Smolíček doma sám. Ťuk, ťuk, ťuk! klepal někdo venku na dveře.

„Kdo to?“ zeptal se Smolíček.

„Och zima, zimička!“ ozvaly se venku nějaké hlásky:

„Smolíčku, Smolíčku,
otevři světničku,
až se ohřejeme,
hned zase půjdeme.“

„Já nikomu nesmím otevřít,“ řekl Smolíček a neotevřel.

„Dobřes udělal,“ pochválil ho za to jelen, „byly to jezinky. Kdybys jim byl otevřel, byly by tě vzaly.“

Druhý den, jakmile jelen odešel, ťukal zas někdo na dveře.

„Kdo to?“

„Och zima, zima!
Smolíčku, Smolíčku,
otevři světničku,
až se ohřejeme,
hned zase půjdeme.
Och zima, zimička, zima!“

„Ubožátka, jak se tam venku zimou třesou!“ řekl Smolíček, „snad přece nejsou tak zlé? Já jim trošku pootevřu, aby se ohřály – jen trošičku, co by sem dva prstíčky vstrčily!“

Smolíček pootevřel dveře a jezinky vstrčily tam napřed prstíčky, potom ihned celé ruce a už byly všechny tři ve světničce, milého Smolíčka vzaly a utíkaly s ním z chaloupky pryč do lesa.

„Ouvej, ouvej!“ plakal Smolíček, i vzpomněl si na jelena a volal:

„Za vrchy, za doly,
mé zlaté parohy,
kde se pasou?
Smolíčka holečka
jezinky do lesa nesou!“

Však darmo volal, jelen ho neslyšel. Zatím jezinky Smolíčka si odnesly domů, zavřely ho do sroubku a dobře ho krmily, aby ztloustl – chtěly si ho potom upéct. A když myslely, že už je dost tučný, přišly k němu:

„Smolíčku, Smolíčku,
natáhni ručičku
a vystrč ze sroubku
prstíček ven.“

Smolíček vystrčil malou skulinkou ven prstíček a jezinky ho řízly do prstíčku, až krev tekla.

„Už je dost vykrmený!“ řekly, vzaly ho ze sroubku, položily na korýtko a nesly do pece.

Smolíček plakal a prosil, ale nebylo nic platno. I vzpomněl si zas na svého jelena a volal:

„Za vrchy, za doly,
mé zlaté parohy,
kde se pasou?
Smolíčka holečka
jezinky do pece nesou!“

Cupity, cupity přes hory, přes doly – a jelen byl tu, nabral Smolíčka na zlaté parohy a donesl ho domů do chaloupky.

Potom už Smolíček vždycky poslouchal jelena a nikdy nikomu neotevřel, a jezinky potom už taky nikdy víc nepřišly.

